

Bir Bilmecenin Diliyle

– buglem-sozer · 27 Mayıs 2010

Cinnete dönmüş gözlerim
Bugün beyaz bir martıyı ağlattı
Gökyüzümün kirli mavisinde seken kırılğan kalbim
Gerçek ve soğuktu biraz
Şimdi sen kül rengi masala
Doğ ya da öl aşk

-beyazın teninde yıldızları tanıyorum-

Yeşiline hüznü damlamış mevsimlerin sarsak rüzgarlarıyla koşuyorum
Sancılı gecelerin kanatlarında çırpınan sesle oynaşıp
Sabrın dalgasını göğüslüyorum
Ve en iştahlı bestelerimle sokularak sineye
Damara kaynıyorum sessizce

Uzun bir öyküde yoruluyor her şey
Bir ağacın gölgesine sığışamıyorum
Meşe'yi deniyorum
Var mıyım yok muyum
Yağdının gönlüme kıyameti
Su yoruluyor
Deliliğim inatçı köşelerde
Ukalaca yüzüme gülüyor
Bir bilmecenin dilinde
Hayata kaçıyorum

Susmayın
Hadi konuşun ben günaydın demeden
Sırrınıza sır olup gideceğim bahar
Hadi konuşun dirilişe yüz tutmuş hisle
Size şiirler yazayım
Gülümsesin sabah

Yeryüzünden tarih düştüğüm
Toprağım/dileğim

Gönüllü dualarımla ışık yak yamaçlarından
El değmemiş günlere ilerlesin akşamlar
Meleklerin ruhlarıyla tüllensin siyah yollar
Gel ruhunun kelepçesini geçir saklı/kent
Kıpkızıl hayallerimde solmaz çiçeğim
Ve inleyen karanlığım
Hep inancını bozan
Yüreğinin...

İçimi kemiren zehirle sarardım buralarda
Mavinin ağaran teninde düğüm düğümüm
Derin gülüşlerinizden soluk üfleyin
Ey varlığını hiçe sayamadığım dünya
Yüzü yerde gölgemle kırlara nasıl bakayım
Yalnızlığımın size bakmalarında
Atın içimden köpüren sahilleri
Eğenin alnında durgun deniz olayım

Tomurcuklar gibi kaldık bu mavilikte
Didişip duruyoruz bulutlarla
Yakın ateşinizi mor gecelerinizden
Göreceksiniz hepsi benim günlerim
Çıldırın yağmur benim
Kımıldayan taş ben

Ne bitmez haykırışım kalbinizin sahra şiddetinde